

V

(Становища)

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

СЪД

Жалба, подадена на 9 април 2018 г. от Massimo Campailla срещу определението, постановено от Общия съд (трети състав) на 23 януари 2018 г. по дело T-759/16, Campailla/Европейски съюз

(Дело C-256/18 P)

(2018/C 381/02)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Massimo Campailla (представител: F. Rollinger, адвокат)

Друга страна в производството: Европейски съюз, представляван от Съда на Европейския съюз

С определение от 7 август 2018 г. Съдът (седми състав) отхвърля жалбата като частично явно неоснователна и частично явно безпредметна.

Преюдициално запитване от Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Teruel (Испания), постъпило на 11 юли 2018 г. — XZ/Ibercaja Banco, S.A.

(Дело C-452/18)

(2018/C 381/03)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Teruel

Страни в главното производство

Ищец: XZ

Ответник: Ibercaja Banco, S.A.

Преюдициални въпроси

- 1) Дали принципът на необвързващо действие на нишожните клаузи (член 6 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април [1993 година])⁽¹⁾ трябва да се прилага и спрямо сключените за тези клаузи последващи договори и правни сделки, какъвто е договорът за новация?

След като пълната нишожност означава, че въпросната клауза никога не е съществувала в правната и икономическата действителност на договора, може ли да се приеме, че извършените впоследствие по тази клауза правни действия и техните последици, тоест договорът за новация, също се заличават от правната действителност и следователно трябва да се считат за несъществуващи и без никакво обвързващо действие?

- 2) Дали документите за изменение или сключване на спогодба по недоговорени клаузи, които не биха преминали проверката за правомерност и прозрачност, могат да се определят като спадащи към общите условия по смисъла на член 3 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април [1993 г.], след като при тях са налице същите основания за нищожност като за първоначалните документи, по отношение на които е сключен договорът за новация или спогодбата?
- 3) Трябва ли отказът от правото на иск, съдържащ се в договора за новация, също да е нищожен, доколкото подписаните от клиентите договори не им предоставят информация за наличието на нищожна клауза, нито за паричната сума или икономическата стойност, която са имали право да получат като възстановяване на платените лихви в резултат от първоначалното прилагане на „клаузите за долен праг“?

По този начин се посочва, че клиентът се съгласява да се откаже от правото си на иск, без банката да го е информирала от какво и от колко пари се отказва.

- 4) Следва ли от анализа на договора за новация с оглед на практиката на Съда на ЕС и на член 3, параграф 1 и член 4, параграф 2 от Директива [93/13], че включената в него нова клауза за долен праг също е опорочена поради липса на прозрачност, след като банката отново не е изпълнила установените по този повод в решението на Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) от 9 май 2013 г. критерии за прозрачност и не е информирала клиента за реалната финансова тежест на тази клауза за ипотека му, за да може да е наясно с лихвения процент (и с произтичащия от това размер на вноската), който би трябвало да плаща, ако новата клауза за долен праг бъде включена и с лихвения процент (и с произтичащия от това размер на вноската), който би трябвало да плаща, ако не е включена каквато и да е клауза за долен праг, а се прилага договореният в договора за ипотечен кредит лихвен процент без долна граница?

С други думи дали преди да наложи определеният като новация документ относно „клаузите за долен праг“ финансовата институция е трябвало да извърши проверките за прозрачност, предвидени в член 3, параграф 1 и член 4, параграф 2 от Директива [93/13], и да информира потребителя за сумите, с които е ошетен в резултат от прилагането на „клаузите за долен праг“, както и за лихвата, която би се прилагала при липсата на такива клаузи, и дали след като тя не е направила това тези документи също са нищожни?

- 5) Дали клаузата за непредявяване на исовете, включени в общите условия на договора за новация, може да се счита за неравнопавна поради съдържанието си с оглед на член 3, параграф 1 във връзка с приложението относно примерните неравнопавни клаузи и по-конкретно в буква q) от приложението (неравнопавни са клаузите, които имат за предмет изключване или накърняване на правото на потребителя да предяви иск или да използва други правни средства), тъй като ограничава правото на потребителите да упражнят правата си, които могат да възникнат или да се проявят след подписването на договора, подобно на възможността да се търси пълно възстановяване на недължимо платените лихви (съгласно решение на Съда от 21 декември 2016 г.)?⁽²⁾

⁽¹⁾ Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравнопавните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, глава 15, том 2, стр. 273).

⁽²⁾ Решение от 21 декември 2016 г., Gutiérrez Naranjo и др. (С-154/15, С-307/15 и С-308/15, EU:C:2016:980).

Преюдициално запитване от Juzgado de Primera Instancia Vigo (Испания), постъпило на 11 юли 2018 г. — Bondora AS/Carlos V. C.

(Дело С-453/18)

(2018/С 381/04)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de Primera Instancia Vigo

Страни в главното производство

Ищец: Bondora AS

Ответник: Carlos V. C.